

Edirne Şehit Yıldız Gürsoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

İlham

İlham

Okulumuz öğrencilerinin eserlerinden oluşan e-dergidir.

Not: Alıntı ve kopyalama yapılması, başka yerde yayınlanması yasaktır.

Sayı: 2

Mayıs 2021

ÖN SÖZ

Zor günler geçirdiğimiz bu dönemde, öğrencilerimizin yazılarından oluşan dergimizin 2.sayısıyla sizlere merhaba diyoruz. Salgın hastalığın sadece sağlık sorunu olmadığını; ekonomik, toplumsal ve psikolojik sorunları da beraberinde getirdiğini hepimiz maalesef ki tecrübe ettik. Covid-19 sebebiyle evlere kapandığımız, sevdiğimizden uzak kaldığımız hatta hayata tutunmak, sıkıntılarımızı bir nebze de olsa azaltmak için kendimize yollar aradığımız bu günlerde biz yazmaya devam ettik. Yazmak ruh dünyamızı iyileştirirken aynı zamanda gönül iklimimizi kıştan yaza çevirdi.

Gönülden dökülen sözleri olmalı insanın. Hüznü sevince, hasreti vuslata, hüsrani mutluluğa çevirecek sözleri... Yazmanın sancılı bir iş olduğunu her zaman söyleriz. Biz sancılı bir yola çıktık öğrencilerimizle birlikte. Çünkü bizim söyleyecek şairane sözlerimiz vardı. Biliyorduk ki cümlelerin, kelimelerin de ruhu vardır ve bizler, ruh pencerelerimizi sizlere açmak istedik.

Öğrencilerimizin gönül deryasından süzülen incilerle sizleri baş başa bırakıyoruz. Niyetimiz sözü de kelimeyi de israf etmeden gönül sofralarınıza misafir olmak...

Selam ve Dua ile...

Elif ACAR

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

İÇİNDEKİLER

- ◆ DAMLATA DAMLATA ÇÖL OLUR 'Elif ADLİM' 4, 5
- ◆ VAVEYLA 'Merve MAT' ..... 6 - 13
- ◆ YA ÖLÜM YA HÜRRİYET 'Esmâ BOZTEPE' 14, 15
- ◆ ZİNCİRLENEMEZ İSTİKLÂL 'Merve MAT' 16, 17
- ◆ MEDET UMULMADAN VECD İLE İSTİKLÂL 'Elif ADLİM' 18, 19
- ◆ DÜŞÜNCE ESARETİ 'Merve MAT' ..... 20 - 23
- ◆ SUYA MUHTAÇ OLMAK 'Ebrar Tuana ARDA' 24, 25
- ◆ HAYAT BİRİKİNTİSİ 'Esmâ BOZTEPE' 26, 27
- ◆ NE KADAR GÜZELMİŞ 'Esmâ BOZTEPE' ..... 28 - 31
- ◆ KORKMA, SÖZ VER 'Zeynep ELKAS' 32
- ◆ VEFA BORCU 'Zeynep ELKAS' 33
- ◆ AYNA 'Sümeyye TOPÇU' ..... 34 - 39

İmtiyaz Sahibi

Hümevra GÜRGEN
Okul Müdürü

Genel Yayın Yönetmeni

Hasan BAKKAL
Müdür Başyardımcısı

Editör

Elif ACAR
Edebiyatı Öğretmeni

Eser İnceleme ve Seçme Kurulu

Nevin AYDEMİR
Edebiyat Öğretmeni

Ayşe GİRGIN
Edebiyat Öğretmeni

Osman GÖRAL
İHL Meslek Dersleri Öğrt.

Edirne Şehit Yıldız Gürsoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Talatpaşa Mah. Abdullah
Hamam Sokak No:14 EDİRNE
Tel: 0284 214 4088

WEB:

<http://ekaihl.meb.k12.tr>

INSTAGRAM

www.instagram.com/sygekaihl

FACEBOOK

www.facebook.com/sygekaihl

TWITTER

www.twitter.com/sygekaihl

DAMLATA DAMLATA ÇÖL OLUR (!)

Su, her ne kadar farklı ülkede binlerce farklı sözcükle anılsa da hepsinin özü aslında aynı: HAYAT. Çünkü su; her yerde berekettir, rahmettir, merhamettir, sevgidir. Kimi zaman birkaç damla gözyaşı, kimi zaman da sevinç çığıllıkları, en büyük şükür kaynağıdır.

Peki bizler bunun farkında mıyız, ya da ne kadar farkındayız? Günümüzde suyun birçok şeyden daha değerli olduğunun ne zaman farkına varırız, bilinmez; ama farkına vardığımızda her şey için çok geç olacak gibi duruyor.

Afrika'da milyonlarca insan bir damla su için sayısız savaş veriyor, su kuyuları yapabilmek için eskimiş, kırık dökük makinalarla çalışıyorlar ve o makinalarla derinlere inemedikleri için su çıkaramıyorlar. Günlük su ihtiyaçlarını kilometrelerce uzaklardaki göllerden kovalarla evlerine taşıyorlar. Neden? Çünkü su-

ya muhtaçlar, onların bizler gibi rahatlıkla erişebileceği su kaynakları yok ve bunu yapmazlarsa susuzluktan ölecekler, ki büyük çoğunluğu bu duruma daha fazla dayanamayıp hayatını kaybediyor. Düşünsenize bir gün bizimde onların yerinde olduğumuzu, bir damla suya muhtaç olduğumuzu!.. Şu an rahatlıkla ulaşabildiğimiz suyun bir gün artık bu kadar yakınımızda olmamasını!.. Korkarım biraz daha dikkat etmezsek bizi de böylesine su kıtlığı bekliyor olacak! Daha şimdiden bu korkunç tahmin belirtilerini göstermeye başladı bile. Altmış yılda yetmişe yakın göl kurudu, ki bu göllerden üç tanesi Van Gölü kadar büyüklüğündeki göllerdi. Bilinçsiz sulama nedeniyle yeraltı suları tükenmek üzere. Bunun izlerini de Konya Ovası'nda sayıları yüzleri bulan obruklardan anlıyoruz. Tamamen dolu olan barajımız yok neredeyse... Kuraklık hız kesmeden yayılmaya devam edi-

yor ve insanlar, diğler insanların bilinçsizliğı yüzünden ölmeye devam ediyor.

Dünyada saat başı susuzluk veya kirli su yüzünden yüzlerce insan, sudaki hastalıklar yüzünden milyonlarca insan hayatını kaybediyor. Ne zaman dur demeyi planlıyoruz? Kaldı ki sadece içmek için suya ihtiyacımız yok ki! En temel hijyen kaynağıımız olmasından başlayalım da başta tarımsal üretim olmak üzere insanoğlunun yaşamını sürdürmek için gereksinim duyduğu, kaynaklarının devamlılığı için de önemlidir. Su sadece fiziksel varlığımız için değil, ruhsal sağlığımız için de oldukça gereklidir. Su ile yapılan zihin temizliğı bunun en güzel örneğidir. Kapayın gözlerinizi, bir şelaleye yahut bir deniz kıyısına gittiğiniz zamanı hatırlayın... Su sesi ve o sesin verdiği o huzur, o rahatlama hissi... Sonra akıl hastalarının su sesiyle tedavi edilmesi gibi... Gerçekten muaz- zam...

Su zihne ve vücuduna bu kadar iyi geliyorken, insanoğlunun suya bu denli çirkin davranması da pek gülünç açıkçası! Denizleri, gölleri bu denli kirletmeleri; su kaynaklarının kirletilmesi, içme sularına karışan tarımsal ilaçlar ve daha niceleri...

Suyun dünyamızın bir parçası olması milyonlarca yıl sürmüş, peki neden? Biz bu suları bu kadar israf edelim diye mi? Boşa akan her muslukla sağlığımız ve geleceğimiz de akıp gidiyor ellerimizden... Gelecek yokmuş gibi davranmak, daha kötüsü de gelecek nesilleri düşünmeden su israfı yaparak bu kadar bencil olmak! Hayır! Artık buna bir dur diyelim; çünkü eğer biz dur demezsek artık sular durulacak, kuraklıklar artacak ve gelecek nesiller için belki de hiç su kalmayacak. Bencilliğı bırak ve suyu dengeli kullan! Su israfına dur de!

Unutma! Hayatın akması suyun akmasına bağlı.

ELİF ADLİM

VAVEYLA

Denizin geniz yakan tuzlu su kokusunu içime çektim. Masmavi bir sonsuzluğa bakıyor gibi hissediyordum. Deniz, özgürlüktü. Sonsuzluğa ilk adım, denize attığım ilk adımla eş değerdii. Deniz sanki bir yerde bitmiyordu gökyüzüyle birleşiyordu. Ağaç dallarının sesi, denizin dalga sesleriyle karışiyordu. Attığım her adımda ezdiğim solgun sonbahar yapraklarının çıtırtıları da o seslerin ahenğiyle birleşiyordu. Attığım her adım ayağımdaki prangayı küçültüyordu. Kumlara bata çıka ilerlemeye devam ettim, eğilerek eskimiş ayakkabılarımı çıkardım. Yalpalayarak ilerledim, üzerimdeki montu çıkardım. Soğuğun tenimde bıraktığı emareleri hissediyordum. Bir adım daha... Bir adım daha... Ayak parmaklarıma değen hırçın dalgayla istediğime ulaşmanın verdiği doymuşluk hissiyle daha hızlı suya girdim, su dalgalarına bedenimi bırakırken düşündüğüm tek şey artık her şeyin bittiğiydi, umut kıyılarıma vurmuş beni de beraberinde denize sürüklemişti. Şimdi bir umudum vardı, yarın için.

Bir yıl önce

Şehrimde gün batıyordu, gökyüzü hüzünlüydü. Kuşlar gökyüzüne veda ettiğini belirtir gibi keyifsiz bir şekilde ötüşüyordu. Gökyüzü maviliğini kaybederek kızıllaşmıştı. Renkler birbirine girmiş, bir bayram cümbüşünü anımsatıyordu bana. Güneş kaybolmak üzereydi, yerini aya bırakacaktı. Gökyüzünde ayın yanında yıldızlar yerini alacaktı, her gün bu düzen tekrarlanıyordu.

“Ahsen eve gitmiyor musun!” diye seslendi Gizem. Arkadaş grubumuzdaki herkes dağılmış sadece Gizem ve ben kalmıştık. Beni arabasıyla bırakmayı teklif etti.

“Kuşlara baksana!” dedim başımı kızışmış gökyüzüne kaldırarak, “Nereye uçuyorlar sence?” diye devam ettim sözüme.

“Kuşlar mı?” dedi şaşkınlıkla karışık alayla. “Evet, kuşlar.” dedim.

“Temiz hava çarptı sanırım.” dedi dalga geçerek. Size duvar olmuş birine ne kadar duvarın arkasındaki çiçeklerden bahsetseniz de sizi görmeyen birine ulaşamazdınız. Benim en büyük hatam buydu belki de. Bana duvar olan herkese duvarın ardındaki çiçek bahçesinden bahsetmiştim.

“Evet hava çarptı.” dedim alayla. Yol boyunca ikimiz de konuşmamıştık, evin önüne geldiğimde arabasından indim. “Teşekkürler bıraktığın için.” dediğimde, “Önemli değil.” diyerek kapıyı kapattığım gibi uzaklaşmıştı. Üzerimdeki ince monta sarıldım, sanırım üşütmüştüm üzerimde bir kırıklık vardı. Eve girdim, “Ahsen'im.” diyerek beni kapıda karşıladı annem.

“Bir hafta görüşmedik özledin hemen değil mi sultanım?” dedim yanaklarını öperek. “Deli kızım.” diyerek saçlarımı okşadı. Annem dünyanın en mükemmel annesiydi ve ben ona sahip olduğum için bu uyum sağlamakta zorlandığım dünyada bir çıkış yolu buluyordum.

“Hadi gel en sevdiğin yemekleri yaptım!” dedi bana sarılmayı bırakıp elimden tutarak çekiştirdi. Arkadaş grubumuzla gittiğimiz İstanbul'dan dönmüştük bugün. Annem montumu üzerimden aldı: “Üşüdün değil mi incecik montla?” diye sitem ettiğinde hafifçe güldüm, “Kırıklık var biraz

üzerimde.” dedim halsiz bir şekilde, annem elini alınma koydu.

“Ateşin de var sanki.” dedi telaşlanarak. “Dur ateş ölçeri getireceğim.” diyerek içeri girdi portmantoda bulunan ateş ölçeri alıp koşturarak yanıma geldi.

“Ah güzel kuzum, dikkat etmiyorsun kendine.” dediğinde keyifsizce güldüm, “Bir şey yok anneciğim abartma sen,” dedim usulca. Lakin annem benim ayağıma taş değse abartırdı, bunun sebebi babamı kanserden kaybetmemizdi. En ufak bir hastalığa tahammülü yoktu. Ben yedi yaşındayken babam vefat etmişti, annemle birbirimize tutunarak o karanlık günleri geride bırakmıştık.

“Üzerini değiştir sonra yemeğimizi yiyelim sonra da ilaçlarını içersin olur mu annem?” dedi sakince.

“Tamam, annem.” dedim gülümseyerek. Salondan ayrılıp odama girip kapıyı kapattım. Kendimi halsiz hissediyordum, hafif hafif öksürerek dolabıma ilerleyip pijamalarımı çıkardım. Tam o anda nefes alamadığımı hissettim, elim önce göğsüme sonrasında boynuma gitti. Nefes almaya çalışıyordum, odanın kapısının açılmasıyla yere yığıldım. Duyduğum en son şey annemin: “Ahsen!” diye endişeyle bağırmasıydı.

Gözlerimi açtığımda hastanenin, ruhları esir alan kokusunu duyumsadım. Başım da keskin bir ağrı vardı. Sızlanarak yerimden doğruldum. En son ne olmuştu? Annem

neredeydi? Odanın kapısı açıldığında içeri doktor ve hemşire girdi. Doktor ve hemşirenin yüzünde maske, ellerinde ise eldiven vardı.

“Nasıl hissediyorsunuz kendinizi?” diye sordu, doktor.

“Çok iyiyim, annem nerede?” diye sordum.

“Ahsen Hanım, dünyada yayılmış olan Corona virüsünü kapmışsınız, siz oldukça çabuk ve etkisiz atlattınız.” dediğinde şaşkınlıkla doktora bakıyordum.

“Corona virüs mü?” dedim şaşkınlıkla, o en son Çin’de değil miydi ya?

“Biliyorsunuz ki, Covid-19 Çin’de ortaya çıkmıştı. Ardından diğer ülkelere ve bize de sıçradı. Hasta bireylerin öksürmeleri aksırmaları ile ortama saçılan damlacıkların solunması ile bulaşır. Hastaların solunum parçacıkları ile kirlenmiş yüzeylere dokunulduktan sonra ellerin yıkanmadan yüz, göz, burun veya ağıza götürülmesi ile de virüs alınabi-

lir. Kirli ellerle göz, burun veya ağıza temas etmek risklidir. Sizde bu virüsü kapmışsınız.” dedi doktor.

“Anneme de bulaştı o zaman...” dedim şok ifadesiyle, ellerimi başıma götürüp paniğimi dindirmeye çalıştım.

“Evet anneniz yoğun bakımda.” dedi.

“Nasıl yani? Durumu o kadar ağır mı?” dedim şaşkınlıkla.

“Evet, şu an nefes alma işlemini gerçekleştiriyor. Makineye bağlı.” dedi soğukkanlı bir şekilde.

“Benim yüzümden.” Dedim. Ellerim yüzüme gitmişti, tırnaklarımla yüzümün derisini çizdiğimde hemşire hızla bana atılıp ellerimi yüzümden ayırmaya çalıştı. “Bemim yüzümden.” diye fısıldıyordum. Gözlerim gidip geliyordu.

“Kendinizi üzmeniz vücudunuza iyi gelmiyor.” dedi doktor. Hemşire konuştu; “Hocam ateşi yükseliyor.” dedi bilincim hiçliğe yuvarlandı. Düşündüğüm tek şey annemdi.

*

Karantina da onuncu günündü, annem hala yoğun bakımdaydı, onu göremiyordum. Ona on gündür sarılamamıştım. On gündür yanaklarını öpememiştim. Canım çok yanıyordu, koronadan değildi annemden bu kadar uzak kalmaktandı. Yaşam ve ölümün arasında sıkışmıştı ruhu ve ben onun için hiçbir şey yapamıyordum. Bir odada kapanmış bekliyordum. Odadan çıktığımda maskelerle çıkıyordum. Bugün son tetkikleri yapacaklardı. Annem ise hālā savaşıyordu, ona böyle bir acıyı dolaylı yoldan da olsa ulaştırmak canımı çok yakıyordu. Gözümün bebeğinin ayağına taş değse kıyameti koparacak ben, acılar içinde yatan anneme karşı hiçbir şey yapamıyordum. Hayat elinizi kolunuzu bağlıyor ve her şeyin bir yere kadar olacağını size acı bir şekilde gösteriyordu.

Oturduğum hastane yatağından kalkıp pencereden baktım, Edirne'nin unutulmuş bir yerinde gibiydi hastane, unutulmuş insanlar vardı burada. Başımı iki yana salladım, Selimiye Camii'ni bile göremiyordum. "Annem uyan artık, Allah'ım yalvarırım uyansın artık." deyiverdim gözyaşları içinde. Annemle belki de ilk defa bu kadar uzaktık. O şimdiden burnumda tütüyordu.

Odanın kapısının açılmasıyla hızla arkamı döndüm, doktor ve hemşire gelmişti. Ümitle onlara bakıyordum. "Buyrun oturun." dedi hemşire beni yatağıma götürerek. Yatağa oturdum. Allah'ım iyi haber olsun.

"İyi haber! Corona virüsü atlattınız!" dedi doktor gülümseyerek, genişçe gülümsedim. "Peki ya annem? O nasıl? Ne zaman uyanır?" dedim heyecanla, ben iyileşsem belki de o da iyileşmiştir. Doktor ve hemşire birbirine baktılar, o an yüreğim kabul etmek istemediği o gerçeği gördü.

"Annenizin durumu ağırdı, biliyorsunuz." diye söze başladığında yutkundum, gözlerimin dolduğunu hissettim. "Corona virüsü tedavisiyle ilgilide elimizde yeterli done yok." diye devam etti. "Siz de on beş gündür buradasınız. Anneniz de on beş

gün boyunca yoğun bakımdaydı, bugün." deyip sustu.

"Başınız sağ olsun." dedi. Güldüm, kahkaha attım. Parmaklarımla yatak örtüsünü sıktım.

"Şaka mı bu?" dedim kafamı iki yana sallayarak. "Hayır, hayır, olamaz." diye fısıldıyordum. Gözlerimden ardı arkasına akan yaşlarla, yüreğime saplanan ağrı yutkunmamı, nefes almamı zorluyordu. "Allah'ım bu nasıl bir acı." Yüreğim yerinden sökülürcesine acıyordu. Babamdan sonra annemi de kaybetmişim, hem de benim yüzümden.

"Annemi görebilir miyim?" dedim yerimden hızla kalkıp doktora doğru bir hamle yaptım, doktor geri adımladı.

“Üzgünüm ama göremezsiniz.” dediğinde, gözyaşlarım hızlandı. “Ne demek göremem?” dedim sinirle.

“Annem o benim! Ne demek göremem! İnsan annesini nasıl göremez!” diye bağırdım.

“Koronavirüs nedeniyle, yaklaşamazsınız.” dediğinde yere çöktüm. Bacaklarım artık beni taşıyamıyordu. Zihnimde bir oda açıldı içinden annemle olan anılarımız süzül-
dü:

*“Ahsen’im pankek yapman için birazcık daha mutfakla içli dışlı olmalısın. Yumur-
ta kırmakla olmuyor bunlar!”*

“Ahsen’im ben hep yanıdayım.”

“Ahsen’im hadi gel dizi başlıyor!”

“Anne...” diyerek içli içli ağlıyordum. Kalbimde bir yerlerde bir orman cayır cayır yanıyordu, kalbimdeki orman kül olmayacaktı. O ormandaki tek bir yaprak tanesi kalana kadar yanacaktı. Yüreğime diktiğim kırk mum, kırk günde belki sönecekti ama bir tanesi ömrümün sonuna kadar yanacaktı. Babam için sönen mumlarım annem için yanmıştı.

“Teyzeniz burada...” dedi doktor, ne yaptığımı ne istediğimi bilmiyordum. Kapı açıldı, ben hâlâ yerdeydim.

“Hani bırakmayacaktın beni.” dedim içimi çeke çeke. “Hani gitmeyecektin!”

“Ahsen.” diye seslendi biri, bu sesi tanımiyordum. Bu ses hatıralarımda yer etmemişti kendine. Öfkeyle başımı kaldırdım: “Oo teyze!” dedim öfkeyle ayaklanarak, teyzemin yüzünde maske vardı. “

“Ahsen, beraber...” diye lafa başladığında elimi kaldırıp onu susturdum.

“Neyi beraber halledeceğiz! Neyi!” dedim öfkeyle. Alayla güldüm: “Sen onca sene sonra, şimdi mi geldi aklına!” diye bağırdım. “Annem ölünce mi kıymete bindi!” diye bağırmam ve sesimin kesilmesi eş zamanlı oldu. Annem ölmüştü. Annem ölmüştü.

“Annem öldü, öldü annem.” Ağzım açık yere çökmek üzereyken teyzem kolumdan tuttu. Gözlerimden yaşlar akıyordu. “Anne!” diye çığlık atarak ağlamaya başladım. “Benim yüzümden!” diye bağırdığımda teyzemi iterek ondan kurtulmuştum. “Anne!” diye bağırarak teyzemin üzerine yürüdüğümde hemşire beni tutarak yatağa doğru çekiştirildiğinde ondan kurtulmaya çalıştım ama gücüm yoktu.

“Sakin olun.”

*

Hiç canınızın hiç dinmeyecek gibi acıdığını hissettiniz mi? Hiç kimsesiz kaldınız mı? Hiç annenizin ölümüne sebep oldunuz mu? Siz hiç hiç oldunuz mu, kimsesiz hayatınızdaki kimsenizi kaybettiniz mi? Annem benim her şeyimdi, kimsem. Şimdi onu uğurluyordum, gözümde kalan tek bir damla varsa dahi yine onun için feda etmek isterdim. Mezarlıkta kimse kalmamıştı, zaten kimimiz kimsemiz de yoktu. Teyzem ise beni dışarıda bekliyordu.

“Annem,” dedim içimi çekerek toprağını avuçladım. “Biriciğim, kalbimin tamamı.” “Hani gitmeyecektin anne, hani bırakmayacaktın beni. Hani hep beraber olacaktık,” dedim gözümde yavaşça süzülen yaşlarla, “Hayatın planlarıyla senin planların uymadı

annem.” dedim burnumu çekerek .“Seni kaybedeli iki gün oldu bana iki bin asır gibi geliyor, ben şimdi ne yapacağım? Ben sensiz nasıl yaşarım bilmiyorum ki... Tüm hayallerimde, planlarımda, sen varsın. Anne ben fark ettim ki, ben sensizliği hiç düşünmemişim.” dedim içim titreyerek. “Nasıl düşünebilirdim ki, sen öyle çoktun ki... Benim hayatımda benden çoktun, aniden gittin bıraktın beni.”

“Benim aptal gezim yüzünden, gezmeseydim olmaz mıydı? O gittiğim gün senin dizinin dibinde dursaydım da gitmeseydim. Anne ben sana ne yaptım? Ben seni öldürdüm mü?” dedim hıçkırarak. Deli gibi ağlamak istiyordum. “Anne ben seni öldürdüm mü!” dedim ağlayarak. Toprağına sarıldım, “Anne öldürdüm mü seni! Anne kalk sana artık! Anne!”

Bir el beni annemin koinundan aldı, bir el beni annemin toprağından aldı, teyzeme sarılarak ayağı kalktım. Gücüm olsaydı ona da kızardım ama mecalim yoktu. Derdim ki: Annemi neden tek bıraktın! Ama diyemiyordum, dilim lâl olmuştu.

Teyzem beni tuta tuta yürüterek arabaya bindik.

“Beni evimize götür.” dedim yorgun bir sesle. İçim pare pareydi.

“Geçecek.” dedi teyzem sakince.

“Annemi kaybetmiş gibi konuşmasana.” dedim iç çekerek,

“Kardeşimi kaybettim.” dedi sinirle. “Tek sen çekmiyorsun bu acıyı!”

“Evet tek ben çekmiyorum ama en çok ben çekiyorum. Kardeşliğini bilseydin de yaşarken yanında olsaydın. Şimdi kime ne faydası var?” dedim üzüntüyle, camı açıp yüzümdeki maskeyi hafif indirdim derin bir nefes aldım. Annem artık nefes alamıyordu, onun için bir nefes daha aldım.

İçimde attığım en hakiki vaveylaydı annemin ölümü.

Günümüz, Edirne-Enez

Denizin geniz yakan tuzlu su kokusunu içime çektim, masmavi bir sonsuzluğa bakiyor gibi hissediyordum. Deniz, özgürlüktü. Sonsuzluğa ilk adım, denize attığım ilk adımla eş değerdı. Deniz sanki bir yerde bitmiyordu gökyüzüyle birleşiyordu. Ağaç dallarının sesi, denizin dalga sesleriyle karışıyordu. Attığım her adımda ezdiğim solgun sonbahar yapraklarının çitirtıları da o seslerin ahengiyle birleşiyordu. Attığım her adım ayağımdaki prangayı küçültüyordu, kumlara bata çıka ilerlemeye devam ettim, eğilerek eskimiş ayakkabılarımı çıkardım. Yalpalayarak ilerledim, üzerimdeki montu çıkardım. Soğğun tenimde bıraktığı emareleri hissediyordum. Bir adım daha, bir adım daha, ayak parmaklarıma değen hırçın dalgayla istediğime ulaşmanın verdiği doymuşluk hissiyle daha hızlı suya girdim, su dalgalarına bedenimi bırakırken düşündüğüm tek şey artık her şeyin bittiğiydi, umut kıyılarına vurmuş beni de beraberinde denize sürüklemişti. Şimdi bir umudum vardı, yarın için.

Umut görmek isteyen kalpler için gökkuşağı gibi renklidir.

YA ÖLÜM YA HÜRRIYET

Vatanın her köşesi şehit kokusuyla bezenmişti. Görünmez bir yasa bürünmüştü Türk milleti. Her taraf siyah beyazdı. Siyah beyazdı gözyaşları, şehidin kanı siyah beyazdı, vatan siyah beyazdı.

Bu yasin tam ortasıydı Akif. Ayakları bu şehit fıskıran toprağa basmaktaydı. Güneş solmuş; bombaların kokusu, rengi gökyüzünü esir almıştı. Semada yükselen ezan sesinde Akif, ilahi gücü tüm benliğinde hissediyordu. İman dolu göğsü,

damarlarındaki kan hiddetlenmiş; hiddetini dökmek için kalem, kâğıt arıyordu. Günün ziyaları gökyüzünde narin ve sessizce milletin ömründen çalarken zamanı, Akif zaferi arzuluyor, kalemi kâğıdı arzuluyordu. Yazmak istiyordu; beyaz gömleğe bulaşmış kırmızıyı, vatana, namusa uzatılmış eli, milletin üzerine sinmiş korkunun ve sefaletin kokusunu...

Anadolu'nun sarı sıcak insanı savaşın ilk hengâmeleriyle yeryüzünden silinip, toprağın olmuştu. Ölümü köşe başındaki haramilere anlatan güvercinlerin sesleri, tel-den tele iletilmişti. Onları nefessiz bırakan çelik zırlı duvar, cephede bir başka korkunç olurdu. Örtük pencereli ana babaların evi, tutsak düşleri sürgün yemiş bunca Mehmetçik'e dua ile yankılanır, Türk Mehmetçik'inin zırhı da şüphesiz duayla olurdu. Şehit kanıyla beslenen topraklar kırmızı laleler açar, topraklar onların yaşlarına mendil olur, geceler onlar için yorulur uykuya daldı. Tedirgin yaşamları içlerindeki uslanmaz çocuğa

sirayet ederdi. Güçlenir, pes etmezdi Mehmetçik. Akif te ruhen, kalben onlarlaydı ve semaya haykırdı on kıtayı. Aziz millete böyle seslendi Akif. Bütün benliğiyle bir Mehmetçik gibi Anka Kuşu gibi tüfek gibi cesaretle düşmana bakan gök gibi, imanla atılan nidalar gibi...

Yıldızı, hilali aldı eline. Duvar kâğıt, kasvetli gece mürekkep oldu Akif'e. Mil-

letin azmi ilham oldu, işlendi Akif'in kağıdına. Bağımsız milletin marşı oldu Akif. Artık Akif'in bir paltosu yoktu; ama unutmayacağımız, unutturmayacağımız bir şiiri vardı. Dilden dile dolaşa-

cak, semanın mavilikleri içinde müthiş bir uyumla hür dalgalanan bayrağımızın yanında yer alacak İstiklal Marşımız vardı. Bu şiirin on kıtasında, arabası olmayan, kağnısı olmayan yeterli topu tüfeği olmayan bir millet ve her ölen yurttaşının acısını kalbine işlemiş Mehmetçik vardı. Dilde kalpte dua vardı. Millet vardı. Mehmet Akif vardı.

İstiklale giden yolda Ya Ölüm Ya Hürriyet vardı.

ESMA BOZTEPE

ZİNCİRLENEMEZ İSTİKLÂL

Mehmet Akif Ersoy'un satırlarında doğan, ruhuyla biçimlenen dizeler; içimi ısıtan, gözlerimi dolduran, o günleri derinden hissettiğim mısralar zamana meydan okuyordu. Bugün hâlâ “İstiklâl Marşımızı” okuduğumuzda duygulanıyorsak o günleri sanki yaşıyormuş gibi hissediyorsak bu Mehmet Akif'in anlatımındandır. Ülkenin o zamanki hali, içlerinde olduğu durumu o feryadı satırlarında bir inci gibi işlemiş, her bir kelimeyi

nakışlamış sanki yüreğimize. Öyle bir haldeymiş ki ülke, daha da yazmasaydı artık çıldıracaktı belki de Akif. Bir yarışmayla başlamış her şey. Mehmet Akif katılmak istiyormuş lakin para ödülü olduğu için geri durmuş. Ona göre vatan için yazacağı eser onun boynunun borcuymuş. Arkadaşları ikna etmeye çalışmış ve sonrasında pa-

ra ödülünü bağışlamaya karar verilince, Akif Ankara'daki Tacettin Dergâhında sadece kırk sekiz saatte yazmış şiiri. Hatta söylenenlere göre kâğıt yetmemiş ve duvara kazımış satırlarını. Eli dursa zihni susmamıştı. Vatan için diye hatırlatmıştı kendine. O günlerde Akif değildi. Vatandı. İstiklaldı. Bağımsızlıktı.

O, tüm Türkiye'ydi.

Mehmet Akif'in geceleri gündüz ettiği, en zifiri karanlığa güneş olan, uykusuz gecelerde nihai sondaki umuda tutunan, akmayı bırakan mürekkebin duvarlardaki izleri, bizim bugün bağımsız bir devlet olmamızın yegâne sebeplerinden biridir. Dünyanın en büyük zaferlerinden biri... Seninle atmayan yürek, seni dillendirmeyen yürek mi var? Sen, Türkiye Cumhuriyeti'nin söyleyemediği her sözsün. Tüm Türklerin yüreğindeki Mehmet Akif, hiçbir zaman değişmeyecek. Bağımsızlığımızın sesi olduğunu kimse unutmayacak. Bu vatanın kolay alınmadığını, bastığımız toprakların altındaki kefenleri gösterdin bize ve tüm dünyaya.

Dünya senin eserinde yankılanırken sen yükseldin bağımızda. Sen sesimiz oldun, biz bağırдық ama senin yansımandık. Sen ne söylediyse biz tekrar ettik. Türkiye Cumhuriyeti dalga dalga göklere yükseldiğinde kanadımız Mehmet Akif'ti. Biz göklerde hep beraber dalgalandık ve sen son dizide bize daha güçlü bağımızımızı söyledin sanki.

"Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!" diye vaveylalar bıraktık dünyaya, "Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal". dedik feryat figan, damarlarımızda hâlâ dolaşmakta olan kanımız bu vatana feda olsun.

"Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal/ Hakkıdır hür yaşamış, bayrağımın hürriyet/Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklal! "

Bağımsızlığın yazılı bir belgesiydi İstiklal Marşı, bizlerin sesiyle hayat buldu. Kulaktan kulağa yayıldı, gönülden gönüle taht kurdu. Mevlana'nın da dediği gibi: "Senin için atmayan kalbi, seni söylemeyen dili, seni bilmeyen beni neyleyim."

Bugün İstiklal Marşı'nı herkes biliyor, söylüyor. İstiklal Marşı bizim sembolümüz, bağımsızlığımız, istiklalimiz. Türk genci İstiklal Marşı'na sahip çıkıyor onu Akif'i her an anıyor. Binlerce yürek daima İstiklal Marşı'nda birleşiyor. Bazen gözleri doluyor, bazen o zamanlardaki acıyı, savaşı düşünüp dalıp gidiyorlar, Mehmet Akif'le gurur duyuyoruz. Bu bayrak masmavi semada inmeyecek, ezanlar susmayacak, Türk milleti ilelebet bağımsız kalacak. Mehmet Akif: "**Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.**" derken milletin içinden bir ses olduğunu, o sesin hiçbir zaman dinmeyeceğini kafese konulmayacağını özgürlüğünün elinden alınılmayacağını belirtmiş.

Mehmet Akif bilir ve inanır ki imanla yükselen sesler asla susturulamaz ve Akif bilir ve inanır ki Türk milleti zincirlenemez.

MERVE MAT

MEDED UMULMADAN VECD İLE İSTİKLAL

Mehmet Akif ERSOY, Tâcettin Dergâhındaki odasında mum ışığının titreyen huzmelerinde gelecek nesilleri umutlandıran o güzel kelime ile başlamış şiirine "Korkma!.." ve devam etmişti yüreklerin yangını dindirecek o ümit dolu sözlere; "Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak." Sönmedi, iman dolu sinelerin sığınağı olan ocaklar sönmedikçe, şafaklardaki al sancak sönmeyecek de...

Mehmet Akif, sanki kalemine mürekkep değil de Türk milletinin vatanına duyduğu aşkı doldurup o mısraları yazmış; sanki geçmişin ve geleceğin tüm gerçeklerini kağıdına almış. Her kelimesiyle Türk milletinin gücüne güç katmış, vatan sevgisini ilmek ilmek her satırına işlemiş. Her okuyuşumuzda içimiz daha da bitki dallarına yürüyen su misali canımıza can katıyor, her okuyuşumuzda sinemizde yanan iman, vatan aşkı şaha kalkıyor, her okuyuşu-

muzda içimizdeki o umut, perdelerini aralıyor ve etrafa ışık saçıyor.

Her milletin bir yıldızı vardır evet ama bizimki hiçbirine benzemez. Çünkü bizim yıldızımız bize her daim güneş oldu, aydınlık oldu her zaman. Yol gösteren ve öğreten oldu. İşte tam da bu yüzden bu bayrak; benim, bizim, hepimizin. Sadece bir ay yıldızdan ibaret değil bizim bayrağımız: Onca umudun, kederin, onca özlemin, hasretin izlerini taşıyor; nice zaferlerin saklı olduğu şanlı maziden gelen rüzgârla dalgalanıyor.

Canımızdan can koparan düşmana inat inmeyecek gökyüzünden her daim... Düşmeyecek yere; el üstünde, baş üstünde, yüreklerin içinde taşınacak ebede. Hoş, kim cüret edebilir ki buna? Hangi çılgın? Uğruna nice şehitler düştü; ama o kan kırmızı ren-

giyle, o ay yıldızın ahengiyle göklerde dalgalanan sancağımız yere düşmedi, ona namahrem eli değmedi.

Başta Çanakkale savaşı olmak üzere nice savaşlarda, bazen karşı tarafın bizden mühimmat yahut asker bakımından daha ilerde olduğu zamanlar da oldu; ancak yine de “İrkıma yok izmihlal.” Âkif’in de haykırdığı gibi “Hakkıdır hakka tapan milletimin istiklal...”

Ölüme gül bahçesine girercesine atılan, şehadeti şerbet misali üç yudum-

da yutan, şehit kanlarıyla sulanmış bu toprakları hangi gâfil, hangi sersem, hangi şaşkın gelip elimizden almaya cüret edebilir ki? Canından, cananından geçen bu millet verir mi bu toprakların bir çakıl taşını, susturur mu ezanı?

Allah’ın izniyle Türk milleti istemediği zaman kimse elinden özgürlüğünü alamaz bu milleti kısıtlayamaz. Türk milleti kükremiş sel gibidir, Türk milleti bir çığ gibidir düşmana karşı. Savaşa giderken geride bıraktıklarının acıları, gözyaşları onun gücüne güç katar; tüm zerresiyle, varıyla, yoğunla düşmanla cenk eder. Bir kızmaya görsün, onlarca ağırlıktaki mermileri omzuna alır taşır. Bu devlette Seyit ONBAŞI gibi, Ömer HALİSDEMİR gibi evlatlar olduğu sürece bu devlet yıkılmaz, yıktırılamaz evel Allah.

O ezanlar ki ebedi yurdumun üstünde inlemeli, gücümüze güç katsın. Her tekbiri, tevhidi bizlere şehadeti, maziyi; âleme de nizâm-ı ilahîyi hatırlatsın. Hatırlatsın ki geçmişimiz canlansın, hatalar tekrarlanmasın. Ne demiş Mehmet Akif "Tarih'i 'tekerrür' diye tarif ediyorlar; hiç ibret alınsaydı tekerrür mü ederdi?"...

Tekerrüründen binlerce kez Yaradan’a sığınırız.

Allah bir daha bu millete İstiklal Marşı yazdırmasın...

ELİF ADLİM

DÜŞÜNCE ESARETİ

Solgun bir sonbahar sabahıydı, ağaçlar yapraklarını kehribara boyamaya başla-
mıştı. Sert esen rüzgarlar, ağaç dallarını sarsıyordu. Rüzgar her ne zaman ağaç dalla-
rına değse yüzlerce yaprak yere düşüyordu. Zifiri asfaltı kehribara boyuyor, kapkaranlık
hayatlarımıza belki renk getirmeye çalışıyordu. İlerlediğim yolda tenimi döven rüzgar
ne asiydi! Ne vardı ki, rüzgar esmeyi mi unutmuştu da böylesine öfkeliydi?

Stüdyoya gelmişim içerideki kasvetli hava etrafımda koşuşturan insanlar beni
tedirgin ediyordu. Sıranın bana gelmesini içimde büyüyen gerginlikle bekliyordum.
İçimden sürekli kuracağım cümleleri tekrarlıyordum, düzgün bir konuşma yapmam ge-
rekiyordu. Bir satranç oyunu gibiydi, hangi taşı oynayacağımı bilemezsem şahı mat
edemezdim.

“Cenan Saygıner!” İsmim anons edildiğinde hâlâ gerginliğimi atamamıştım. Bir-
kaç kişi aracılığıyla sahneye çıktım. İşte şimdi sahnede idim. Heyecandan ellerim titri-
yordu, gergindim ama biliyordum ki halledemeyeceğim bir şey değildi. Gözlerimi kala-
balık salonda gezdirdim, birçoğu anlatacaklarımı dinlemeye hazır, birçoğunun da
dinlemeye hazır olmadığı gibi.

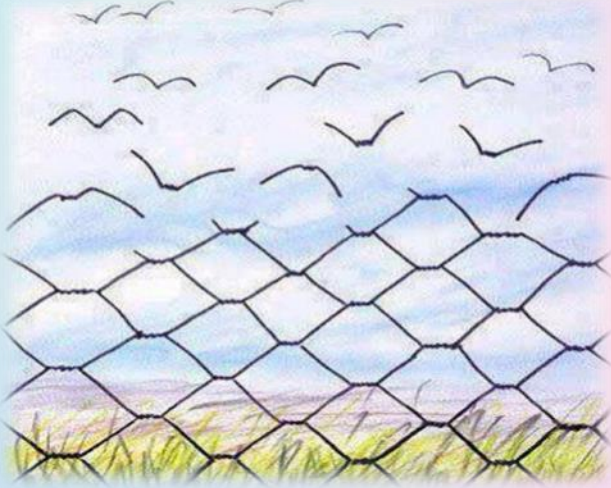
“Herkes merhaba...” dedim titrek bir sesle, “Ben Cenan Saygıner, 09.03.1980
tarihinde Bursa’da doğdum. Mutlu bir aileye doğdum, annem ve babam benim üzeri-
me titrerlerdi. İyi bir ailenin iyi bir kızıydım. Yedi yaşında ailemle birlikte geçirdiğim tra-
fik kazasında ailemi ve bacaklarımı kaybettim.” Dediğimde salonda yükselen uğultular
ile gülümsedim. Bu: ‘İyiyim.’ Gülümsemesiydi. “Bir sabah uyanmıştım ve ayağa kalka-
mıyordum, bir sabah uyanmıştım annem yoktu, bir sabah uyanmıştım babam yoktu
yani işin aslı bir sabah uyanmıştım ama hiçbir şeyim yoktu. Teyzem bakıp büyütmüş
beni, çok hatırlamıyorum o yılları ama hayatımın en kötü yıllarıydı. Teyzem çok disiplinli
despot bir kadındı, hiç çocuğu olmadığı gibi hiç evlenmemişti de. Şimdi düşünüyorum
da belki de bunun sebebi bendim, sırf bana daha iyi bakabilmek için belki de hayatına

kimseyi almamıştı.” Dedikten sonra masanın üzerinde bulunan suyu alıp içtim, “Bugün burada bulunmamızın asıl nedeni engellerimizle de hayatta bir yerimizin olduğunu insanlara kabul ettirmek. Toplum baskısından, akran baskısından, yalnızlaştırılmaktan çok yorulduk. Bacaklarımı kullanamıyorum diye beynimi de kullanamıyorum yaftasından çok yorulduk. Olması gereken ama olmayan bir farkındalığı yaratmak için bugün konuşuyorum.”

“Dokuz yaşındaydım, üçüncü sınıfa gidiyordum ve hiçbir arkadaşım oynamazdı benimle. ‘O oynayamaz.’ Derlerdi ama hiç oynamam için çabalamazlardı ya da sormazlardı oynamak ister misin diye, inanın sorsaydılar oynamak istiyorum derdim. Çünkü biliyordum tekerlekli sandalye değildi beni esir eden, insanların düşünceleriydi. O kadar çok görülmemiştik ki, sonrasında ise görünmek istememiştik. Bu ise beni kitaplara iten yegâne şeydi: Yalnızlık. Ne zaman bir kitap okumaya başlasam onunla gezerdim,

kitaplar benim arkadaşımdı. Nasıl ki arkadaşlarımızla bir yerlere gider bir şeyler yaparız ben de kitaplarımla gezerdim. Kitaplar bana hiç sen eksiksin demezdi, beni hiç hor görmezdi, bana acımazlardı.” Dedim sakinlikle artık heyecanım kalmamıştı sadece o günleri hatırlamış olmanın üzüntüsüyle o gün ne söylemediysen bugün içimdeki tüm kabuklar dillenmiş konuşuyordu.

“On sekiz yaşına geldiğimde artık kitaplar yetmiyordu. Artık hiçbir şey yetmiyordu ve düşüncelerimin arasında sanki eksik olduğumu ben de kabul etmiştim. Kendi başıma nefes almaktan başka hiçbir şey yapmıyordum. Özel alanım yoktu ve kendimi bir kafese kapatılmış gibi hissediyordum. Ben eksiktim ve eksik olduğum için de başladığım her iş eksik kalacaktı. Yıllar yıllar geçti, ilk kitabım basıldı. İlk defa o gün tamamlanmış hissettim. Yirmi üç yaşına kadar hissetmediğim o duygu birden omuzlarıma ağır geldi, taşımakta zorlandım ama ben başardım. Bu hayata tırnaklarımı geçirdim ve isteğimi aldım. Bir gün hiç unutmuyorum, imza günlerine giderdim, herhangi bir imza gününü çıkışında evime dönüyordum ki yolda sokak röportajı yapan bir genç durdurdu beni,

“Merhaba bir sorum olacak, izin verirseniz?” dedi alelacele, başımı salladığımda sorusunu sordu:

“En büyük hayaliniz nedir?” demişti, O an bile duraksamıştım, düşündüm biraz, sonra battaniyeye sarılı bacaklarıma baktım. Acı bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Gözlerimin dolduğunu şimdi bile hissedebiliyorum, ilk aklıma gelen bacaklarıma kavuşma hayalimdi lakin sonrasında kuytu köşede duran, üzeri örtülü çocukluk hayalim geldi aklıma.

“Dansçı olmak.” dedim çocuğun şaşırdığını göz bebeklerinin büyüüp küçülmesinden dahi anlamıştım. Gözleri istemsiz tekerlekli sandalyede örtülü bacaklarıma kaydı.

“Anladım.” dedi genç adam, “Sorumu yanıtladığınız için teşekkür ederim.” dedi tekrardan. Kamerayı kapattığında bana döndü:

“Neden, bacaklarınıza tekrar kavuşmayı dilemediniz?” diye sordu meraklı bir ifadeyle.

“Ben bacaklarımdan ayrı olduğumu hiçbir zaman düşünmediğim gibi, onları yok da saymıyorum. Bacaklarım burada benimle, sadece işlevini yerine getirmiyorlar.” demiştim çocuk cevabımla daha da şaşırdı ve bana üzülüğünü bakışlarına yansıttı.

“Ama dans edemeyeceksiniz?” dediğinde başımı iki yana salladım, “Dans sadece bedenle yapılmaz, ruhun dansı da vardır. Ben ruhumla dans ediyorum.” Demiştim o gün ona, bugünde olsa aynı cevabı verirdim. Benim bacaklarım ne kadar tutsaksa ruhum o kadar özgürdü. Hayatım zorluklara karşı mücadeleyle geçti ama pes etmedim. Dans bile edebiliyorum artık.

İnsanın isteyince yapamayacağı hiçbir şey olmadığını öğrendim ben.” Dedikten sonra genişçe gülümsedim, insanların gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

“Öğrendiğim en büyük şey ise: Ben noksan değildim, ben de bu dünyada yaşamını sürdüren bir insandım ama benim de bu dünyada bir yerim olduğunu insanlara kabul ettirmem çok zor oldu çünkü noksan olan insanların vicdanlarıydı, insanların siğ düşüncelerinden büyük esaret kelepçesi olamazdı.” Gülümseyerek baktım karşımda bulunan insanlara.

“Son olarak eğer dersiniz ki ne öğrendin bu hayatından? Savaşmayı, anlamayı öğrendim. Geçmişime baktığımda ne kadar saçma şeylere üzölmüşüm, ağlamışım. Oysa hayat öyle bir serüven ki geçmişinizde sizi ağlatan şeyler şimdi güldürebilir. İnsan hakları gereğince engellilerin de toplum normal olan diğer insanlar gibi yaşama hakkı vardı. Buyrun madde üçe birlikte bakalım:

Madde 3

Genel ilkeler

İşbu Sözleşme'nin ilkeleri şöyle:

- (a) Kişinin doğuştan gelen onuru, kendi seçimlerini yapma özgürlüğü dahil olmak üzere bireysel özerkliği ve kişilerin bağımsızlığına saygı gösterilmesi;
- (b) Ayrımcılık yapılmaması;
- (c) Topluma tam ve etkin bir biçimde katılım ve dahil olma;
- (d) İnsani çeşitlilik ve insanlık çerçevesinde engelli kişilerin farklılığına saygı gösterilmesi ve kabul edilmeleri;
- (e) Fırsat eşitliği;
- (f) Erişebilirlik;
- (g) Erkek ve kadınlar arasında eşitlik;
- (h) Engelli çocukların gelişme kapasitesine saygı gösterilmesi ve engelli çocukların kimliklerini koruma hakkına saygı gösterilmesi.

Biz varız ve yaşıyoruz. Fikirlerimizi düşüncelerimizi kısıtlamıyoruz. Ama en önemlisi, biz düşüncelerimize hiç kelepçe taktırmadık, peki ya siz?”

MERVE MAT

SUYA MUHTAÇ OLMAK

“Bir yudum suya muhtaç olma yavrum”, derdi büyük anneannem. O zaman pek anlayamaz ve çocuk aklımla tebessüm eder, başımı okşayan elini öperdim. Şimdi artık hayatta yok ve ben büyüdüm, büyüdükçe de anladım onun duasının değerini. Meğer ne güzel duaymış. O zamanlar düşünürdüm: İnsan bir yudum suya nasıl muhtaç olurdu ki. Bir gün biter miydi ki her saniye musluğu açtığımda soğuk soğuk, kana kana içtiğim su. Pazar günü pikniğe gittiğimiz şırl şırl sesini duyduğumuz Süloğlu barajının suyu biter miydi ki. Cevap ne kadar acıtsa da canımızı bitermiş hayat kaynağımız olan suyumuz. Bazı şeyleri kendi ellerimizle yok ediyoruz. Ne garip insan kendi bedenindeki ana damarını yine kendi elleriyle keser mi hiç. Yaşamı bu kadar severken bence asla yapmaz. O zaman su bu denli hayat kaynağımızken nasıl yok edebiliyoruz her geçen gün.

Her gün haberlere konu oluyor; bilinçsiz tüketiciler deniyor kuraklığa, susuzluğa, sebep olanlara ama kimse bilinçsiz tüketici kelimesini kendine yakıştırmıyor. Sorsanız herkes doğa dostu, bilinçli tüketici. Kimse suyu bilinçsiz tüketmiyorsa herkes doğa dostuysa bu kişiler kimler? Sakın cevabı uzakta aramayın. Tabi ki biziz. Neden mi? İlk haberin sıcaklığı ile dişlerimizi fırçalarken musluğu kapatıyoruz yüzümüzü ve ellerimizi yıkarken pek bir itinalı davranıyoruz. Ama bunu hayatımızın ana kuralı olarak benimsemediğimizden acele bir işimiz varken o

musluğu iki saniye açıp kapama işlemi gözümüzde büyüyor ve biz musluğu işimiz bitene kadar kapatmıyoruz yani bizler bilinçli tüketici değil sadece anlık değişen kişiliklerimizle suyumuzu adeta kendi ruh halimize göre kullanıyoruz.

Sanki bu dünyada sadece insanlara su gerekiymiş gibi suyu bol bol tüketiyoruz. öyle alışmışız ki bu bolluğa hiç aklımıza gelmiyor sokaktaki dostlarımızın da bu bolca harcadığımız suya ihtiyaçları olduklarına ve o suda onların da hakkı olduğuna ve yine hiç aklımıza gelmiyor dalından toplarken mutlu olduğumuz kiraz ağaçlarının da kana kana suya ihtiyaçları olduğuna. Ya da köydeki dedemizin domates tarlasında suya ihtiyaç duyduğunu nasıl unutuyoruz.

İnsanların hayat kaynağı su ama unutmayalım hayvanların bitkilerin yani dünyadaki tüm varlıkların yaşamının da en önemli parçası su. Bizze düşen en büyük ve en kolay görev musluklarımızın vanalarını

kısmak. Hani o, bol bol aksın da işimiz çabuk bitsin diye sonuna kadar acılan su vanaları var ya hep beraber onları kısıyalım ve suyumuzu ihtiyacımız oldukça dikkatli kullanalım çünkü hayat ve yaşam sudan ibarettir, aynı bedenimizin yüzde yetmişinin su olduğu gibi.

Su Yaşamdır. Yaşamı Yok Etmeyelim. Bilinçsiz Su Tüketimine Dur Diyelim.

EBRAR TUANA ARDA

HAYAT BİRİKİNTİSİ

Su birikintisine bakıyorum. Öyle berrak ki bu su. Öylesine net ki. Yüzüm, bu su birikintisinde hemen can bulmuş otların çerçeve görevi gördüğü bir resim gibi. Yansımam bana başka bir dünyayı, susuz bir beni resmediyor. Kurak bir toprak gibi kurumuş dudaklarım, sıcaktan muşambaya dönmüş suratım ve üzerimde benim gibi suya ve temizliğe muhtaç kıyafetlerim... Avuçlarımı daldırmak istiyorum, içmek istiyorum bu yağmur birikintisini. Oturuyor, su birikintisine eğiliyorum. Suya dalan parmaklarım bulanıklaştırıyor suyu. Suyun dibine çökmüş tortular yansımamı bir telaş içinde yok ediyor, yok oluyor berrak su. Ben sudan da telaşlı. Ellerim yüzümü örtüyor, hıçkırıklarım boğuyor hücrelerimi ve tüm hücrelerimle "Suuu!" diye çığlık atıyorum. Su tekrar berraklaşıyor, suyumu kirletenleri, suyumu yok edenleri görüyorum. Denize çöp atanları, fabrikaların atık çöpü belledikleri su kanallarını, bilinçsiz ebeveynleri ve çocukları, öylece açık bırakılan muslukları...

Avuçlarımı o bilinçsiz akan musluk suyuna uzatıyorum. Bu sefer suyun kokusunu dahi unutmuş çocuğumun kulak delen çığlığı telaşlandırıyor, çalkalıyor suyu. Susuzluktan gözyaşları bile akmayan sıska çocuğum.

İliklerime bir ateş salıyor, kavruldukça kavruluyorum, Su tekrar berraklaşıyor. Bu defa kendimi görüyorum bilinçli bir anne, üzerimde temiz kıyafetler, şırıldayan su... Ellerimin soğuk suyun altındaki hoş dansı o kadar değerli ki avuçlarıma doldurduğum suyla kurumuş dudaklarımı ıslatıyorum. Çocuğumun kurak hayallerini suluyorum. Filizlenmek için sabırsızlanan tohumlarını, bir çiçek bahçesi görüyorum. Suya kavuşan çiçeklerin rengârenk dansını.

Şimdi de oğlumun minik elleri bulanıklaştırıyor suyu. Gerçeği görü-

yorum. İçmeye çalışıyor, ağzı burnu çamur içinde ve gördüğüm tek şey yokluk, acınası bir durum. Yalnızca kendini düşünen bir an bile susuzluk imtihanına tabi olmamış, hayvan dostlarımızın önüne bile bir kap su koymayan insanları görüyorum. Ama hunharca suyu israf edenleri görüyorum. Suya muhtaç olmanın ne demek olduğunu bilmeyen ellerin musluklardan çekilmediğini görüyorum. Bir avuç suya muhtaç insanları görüyorum. Bir avuç su birikintisinin hayat

kurtardığını görüyorum. Suyun hayat olduğunu görüyorum. Ve haykırmak istiyorum su birikintisine muhtaç olmamak için suyu tasarruflu kullanın. Ama mecalim yok.

Oğlumu o çamurlu sudan çekip almaya dahi mecalim yok. Bir yandan güneşin bir yandan açgözlü toprağın emdiği su birikintisi yok oluyor. Artık hiçbir şey göremiyorum. Sabırsızlıkla bir dahaki yağmuru ve ondan doğan yağmur birikintisini bekleyeceğim ve o su birikintisini içmeye hiç kıyamayacağım.

ESMA BOZTEPE

NE KADAR GÜZELMİŞ

Sabahın ilk ışıklarıyla kuş tüyü yatağında doğruldu. Genişçe esneyerek açtı kollarını. Annesi camı, perdeyi açmış içerisi yağmurdan nasibini almış toprağın kokuyla bezenmişti. Tabii bir de taze ekmek ve çay kokusu... Yatağından kalktı uykulu gözlerle ve dağınık saçlarla tam karşısında duran aynaya bir tebessüm bıraktı ve banyoya ilerledi. Zaten geç uyanmıştı, elini yüzünü yıkamasaydı daha da köpürtecekti valideyi. O banyoya giderken annesi de işe gidiyordu. Hüseyin'in dağınık saçlarına bir buse kondurup evden çıktı. Hüseyin avucunu çeşmenin soğuk suyuyla dolduruyor, yüzüne suyu her çarptığında yüreği ferahlıyordu. Elini yüzünü kurulamadan kahvaltıya oturdu. Tabii kahvaltıdan önce onu ziyaret eden dün akşam arkadaşlarıyla gittiği partinin hayali oldu. Yüzünde anlamsız bir tebessüm ve yüreğinde gençlik rüzgârları. Guruldayan midesi onu bu hoş andan ayılttı neyse ki. Dikkatlice baktı masaya simidi yoktu fırına gidecek enerjiyi depolamıştı. Kalktı, paltosunu terli pijamasının üzerine geçirdi ve elini tam kapı tokmağına götürecekti ki hep unuttuğu o maske geldi aklına. Umursamaz bir şekilde maskesini koluna takıp dışarı çıktı. Keyifli ısıklarla elleri mantosunun cebinde merdivenleri iniyordu, apartmanın girişinde telaşla yükselen sesleri duydu adımları hızlandı basamakları ikişer üçer inmeye başladı.

Annesini merdivenlerde ağlarken buldu Komşular onu uzaktan seyrediyor, iğrenç fısıltılarla korkusuna korku ekliyordlardı. Hüseyin, annesinin yanına çömeldi ani bir refleksle annesi onu deli kuvvetiyle itti:

-Uzak dur benden oğlum korona olmuşum! Uzak dur.

Hüseyin'in başından kaynar sular döküldü adeta. Bu his tarif edilemezdi tekrar annesinin yanına yanaştı güvende olduğunu hissettirmek için sakince ellerini avuçlarına aldı.

-Hadi gel evimize gidelim sana bakarım hemen iyileşirsin. diyemeden aynı darbeyi sert bir şekilde tekrar alan Hüseyin olduğu yerde kaldı. Annesi hızla eve çıktı, arkasından Hüseyin... Kendini odaya kilitleyen annesi derin hıçkırıklara kendini umutsuzluğun ve korkunun kucağına bırakmıştı. Hüseyin annesini teselli etmek istiyor fakat dili düğümleniyor vicdan azabından başka bir şey hissetmiyordu. Bu bulutlu günün sorumlusu oydu. Dün arkadaşlarıyla yaptığı o yersiz eğlence annesinin belki daha birçok kişinin hayatına mal olacaktı. Birden durdu ve genişleyen gözlerle aynı soruyu kendinde sordu.

- Ben de hastaysam? Acaba kaç kişiye bulaştırdım?

Annesi de çalıştığı iş yerinde öğrenmişti kötü haberi. Hemen ayağa kalktı, gözyaşlarını sildi bu sefer aklına ilk gelen şey maskesiydi. Dikkatlice taktı ve telaşla çıktı evden. Yolda herkese şüpheyle bakıyordu delirmiş gibiydi. Nihayet hastaneye vardı hastanenin girişinde benzi kül gibi oldu tir tir titriyordu ve beklediği kötü şey oldu o da hastalığı kapmıştı. Görevliler tarafından evine getirildi karşılaştığı manzara

daha da dehşeti artırdı. Apartmanın önündeki kırmızı şerit, görevlilerin hummalı hareketleri, beyaz kostümleri ve ona yapılan uyarılar bir kâbustan başka bir şey olamazdı. Onu o kâbustan uyanırıp hakikatle buluşturan da annesinin iki hastane görevlisi tarafından bir suçlu edasıyla ambulansa bindirilmesi oldu.

Annesi fenalaşmıştı ama yürüyecek durumdaydı. Ambulans Hüseyin'in uzağa dalan göz bebeklerinde kayboldu.

Hüseyin hastalığını hafif atlatmış birkaç gün içinde iyileşmişti. Ama yüzündeki o donukluk hâlâ taptazeydi. Ya annesi... Onu görmeyeli o kadar çok olmuştu ki. Her gün hastaneyi arıyor, birkaç gün daha diye vakit bildiren doktoru başıyla onaylıyordu. Belliydi annesinin durumu pek de parlak değildi ama bir umut belki... İnsan her zaman tutunacak bir dal buluyor. Hüseyin tüm gün bahçeye bakan kol-

tukta oturuyor annesinin bahçe kapısından girişini hayal ediyor güzel günlerin geleceğini umuyordu.

Onun için her şey anlamsızlaşmıştı. Onun için mutluluğu, eğlenceyi, enerjiyi hissettiren o parlak güneş bile gözlerini rahatsız eden, sinir bozucu olmaktan başka bir şey değildi. Onu mutlu eden tek şey Hüseyin'in annesiyle geçirdiği o şeker tadındaki anlardı. Hafifçe koltuğuna yaslandı, gözlerini yumdu, Edirne'nin soğuk ve kasvetli havasını içine çekti, geleceği ile arasına yalnızca geçmişini varmış gibi bir perde çekildi, andı eski günleri.

Ne güzelmiş meğer her şey. Dert diye yandığı küçük sorunlar, annesiyle yapılan kavgalar, sinir bozucu ve pişmanlıkla söylenen sözler, okula giderken tırmandığı dik yokuş, Pazar poşetleri... Ne güzelmiş hayatın bestesine takılmak... Bu güzel hayallerle uykuya teslim oldu yorgun vücudu. Onu bu derin uykudan uyandıransa, hastaneden gelen telefon oldu. Aniden uyandı elinin altında duran ev telefonunu hızlıca kulağına götürdü. Olacaklardan haberdarcasına sıkıyordu kendini elleri ağzında tırnaklarını sökercesine ısıırıyordu. Yanılmadı. Olan olmuştu annesi de ondan öylece kopup gitmişti Aslında ağaçtan kopan yaprak annesi değil Hüseyin'in ta kendisiydi. Olduğu yerde yığıldı ergenliğin verdiği çatal sesle yorulana kadar göz pınarları tükenene kadar ağladı.

.....

Yıllar geçmiş zamanın aşımına uğrayan hastalık da ellerini insanların yakasından çekmişti. Yapayalnız kalan Hüseyin acısını ve yüreğini işgal etmiş o vicdanın gölgesinde kalmış, suçluluk duygusunu bastırmak için maskeye ve el dezenfektanlarına sığınır olmuştu. , Unutulmuş hatta tozlu raflar konulmuş olan alışkanlıklar tekrar baş göstermiş; sarılmak, tokalaşmak, gece eğlenceleri bile normalleşmişti. İnsanlara o kötü günleri hatırlatan tek şey Hüseyin'di. Evde dahi maskesini çıkarmıyor, insanlardan kaçıyor, dezenfektanlarını elinden eksik etmiyordu. Bunun sonucunda elleri çatlaklarla dolmuş yüzünde maske sebebiyle morluklar oluşmuştu. Tıpkı annesinin onda bıraktığı izler gibi acı ve belirgin. İnsanların ona olan alaycı bakışları onu daha da çok etkiliyor artık dışarıya çık-

mak bile içinden gelmiyordu. Artık gündüzleri değil geceleri dışarı çıkıyor, sesiz sokakta gecenin ev sahiplerine misafir oluyor, gece lambasının ışığı az da olsa kararmış gününü aydınlatıyordu. Artık eskisinden çok farklıydı elmacık kemikleri belirginleşmiş saçları seyrekleşmiş dudakları çatlamış ve kurumuştur. Arkadan siyah uzun mantosuyla, rengi belirsiz pütürlü atkısıyla ve yıpranmış ayakkabısıyla bir yaşlıdan farksızdı. Edirne'nin soğuk kaldırımına oturdu, maskesini indirdi yüzüne çarpan soğuk hava ona hayatta olduğunu hissettiriyor saçlarında dans ediyordu. Kafasını göğe doğru kaldırdı gözlerini kapadı inler gibi” keşke hiç yaşanmasaydı, keşke”. Kalktı ve meçhul karanlıkta önce vücudu sonra gölgesi silindi.

ESMA BOZTEPE

KORKMA, SÖZ VER!

Mehmet Akif ve bu vatan için canını hiçe saymış aziz şehitlere saygı ve rahmetle...

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;

Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.

Korkma, söz ver! Dedelerinin canlarını korkmadan verdiği bu vatana namahrem eli değdirmeyeceğine. Korkma, söz ver! Donarak ölmüş nice şehit için dinin temeli olan ezanları susturmayacağına. Korkma, söz ver! Tüm ülke olarak tek vücut halinde ilelebet istiklal için yaşayacağına. Korkma, söz ver! Dedelerinin, nenelerinin, ağabeylerinin, ablalarının omzunda taşıdığı bu vatani tanımadan geçmeyeceğine. Korkma söz ver! Nene Hatun, Seyit Onbaşı, Sütçü İmam, Mehmet Akif olacağına.

İstiklal Marşı; fakirliğin, kanla sulanmış toprağın, güçsüz düşmüş halkın o on kıtayla haykırdığı güçlü sedadır. Mehmet Akif'in gecesini gündüzüne katarak, kâğıdın mürekkebin yetmediği yerde çiviyle duvarlara ve aynı zamanda tüm dünyanın hafızasına kazıdığı güçlü eseridir. İstiklal Marşı; dedelerimizin kurumayan kanı, analarımızın dinmeyen gözyaşları, yıllardır bölünmeyen ve ilelebet bölünmeyecek Türk evlatlarının vatanıdır.

Ruhumun senden, İlahî, şudur ancak emeli:

Değmesin ma'bedimin göğsüne nâ-mahrem eli!

Mehmet Akif yazdıklarıyla sönme üzere olan vatanın üstünde tüten son ocağına, Türk halkının son nefesine kadar bu vatani koruyacağını belirtir. Biz Türk evlatları Mehmet Akif'in dediği gibi korkmayıp söz vermeliyiz bu vatana namahrem ellerini değdirtmeyip, gerekirse kükremiş sel olup bu cennet vatana alçakları uğratmamaya.

Korkmayıp söz vermeliyiz medeniyet denilen tek dişi kalmış canavarın imanımızı boğamayacağına.

Korkmayıp söz vermeliyiz, bu şanlı hilal altında tek devlet ve ilelebet istiklal içinde yaşayacağımıza.

ZEYNEP ELKAS

VEFA BORCU

Bayrağının rengini şehit kanından alan ülkemiz yıllar boyunca darbeler, savaşlar, işgaller gördü. Türk milleti, dedelerinin kanıyla boyanan her karış toprak için ne pahasına olursa olsun canlarını vermekten korkmadı. Canını vatan uğruna vermekten çekinmeyen bu toprağın evlatları 15 Temmuz gecesi yine en öndeydiler.

15 Temmuz hepimizin hafızasında korkunç ve kanlı bir gün olarak geçmekte. Peki 15 Temmuz sadece zamanı geldiğinde hatırlayıp zamanı geçince unutmamız gereken bir gün mü olmalı? Takvimler 15 Temmuz 2016'yı gösterdiğinde Türkiye Cumhuriyeti darbe adı altında hain bir saldırıya uğradı. Milli iradeyi hiçe sayan gözü dönmüş insanlar; Nene Hatun, Ulubatlı Hasan, Seyit Onbaşı'nın torunları olan bizleri hesaba katmadılar. Evlerinde rahat rahat oturmak yerine abdest alıp hak yoluna koştu Türk Milleti .15 Temmuz bizler için bir Sakarya Meydan Muharebesi, Çanakkale Zaferi belki de İstanbul'un yeniden fethi oldu. Verilen 251 can, binlerce gazi bir amaç uğruna canlarını hiçe saydılar. Amaçları Türkiye Cumhuriyeti'nin refahı ve birliğiydi. Vatan birliği ülkemiz için en önem verilen kavramlardan biridir. Aslında asıl amaçları asker ve toplumun birliğini bozup halkımızı güçsüz düşürmekti. Türk halkı tüm dünyanın şaşırarak izlediği bir zafer elde etti. Farklı görüşler bir kenara bırakıldı ve o gece tüm ülke tek yürek oldu. Ne anlatsak anlatalım ne söylersek söyleyelim hep bir yanı eksik kalacak bir gecedir 15 Temmuz gecesi. Geride kalanlar olarak bu vatani en güzel şekilde koruyup yüceltmek bir vefa borcudur.

Ömer Halis DEMİR'i, Yıldız GÜRSOY'u, Mustafa CAMBAZ'ı unutmamak vefa borcudur. Erol OLÇOK'u, Halil KANTARCI'yı unutmamak vefa borcudur. Ayşe AYKAÇ'ı unutmamak vefa borcudur. Adını sayamadığımız tüm şehit ve gaziler adına birlik olup dayanışmamız onlara vefa borcudur.

ZEYNEP ELKAS

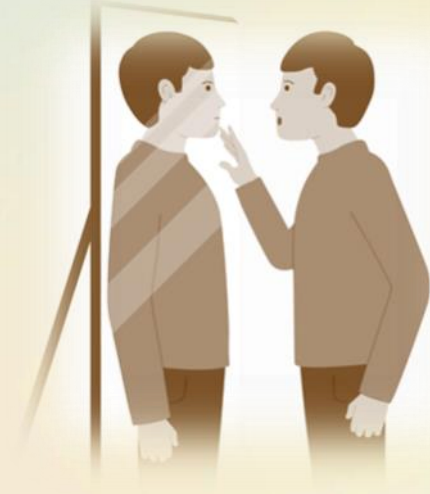
AYNA

Vücuduna giren şiddetli ağrı ile gözlerini açtı genç adam. Perdenin arasından giren güneş ışığı ağırlaşmış göz kapaklarını açmasını daha da zorlaştırıyordu. Gece içtiği alkolün etkisiyle başı deli gibi ağrıyor, aldığı madde yüzünden tüm vücudu uyuşmuşluğun ardından gelen ağrılarla kıvranıyordu. Başını güçlkle tozlu komodinin üstündeki eski saate çevirdi. Saat altı olmuştu. Onun için anormal bir durum değildi o saatte uyanmak. Kollarından güç alarak yataktan kalktı, odasından çıktı ve ağır adımlarla salona doğru ilerlemeye başladı. Attığı her adımda yer sanki ayaklarının altından kayıp gidiyor, gözleri kararıyor ve ayakta durmak için büyük çaba sarf ediyordu.

Kırık alkol şişeleri, sigara izmaritleri, ambalaj ve çöplerle dolu, uzun zamandır temizlenmediği bariz olan salonuna girdi genç adam. Masanın üstündeki “bağımlılığını” eline aldı, bu sonuncusuydu. Yenilerini alması gerektiğini düşündü ve vakit kaybetmeden titreyen ellerinin arasındaki maddeyi hızla tüketti. Kendini çok daha rahatlamış hissediyordu şimdi. Düşünmesi gereken hiçbir şey yoktu, hiçbir şey hissetmiyordu. Masanın üstündeki yarı dolu olan alkol şişesine ilişti gözü, onu da bir çırpıda içtikten sonra sendeleyerek dış kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kapıyı çekip açtı ve karşılaşmayı beklemediği bir görüntüyle karşılaştı. Büyük bir paket vardı karşısında. Etrafına bakındı ama kimse yoktu. Sendeleyerek pakete yaklaştı, üstünde isim yazmıyordu. Paketi sürükleyerek evin içine soktu. Ailesi ile görüşmüyordu, hiç arkadaşı da yoktu genç adamın. Bunu kim göndermiş olabilirdi ki? Mutfaktan aldığı bıçakla paketi kesmeye başladı. İçinden çıkan şeye dehşet içinde baktı; uyuşturucunun etkisinde miydi yoksa gördüğü gerçek miydi? Hayır gerçek olamazdı, bu imkansızdı. Elleriyle yüzünü baştan aşağı sildi, yine aynı görüntü vardı. Hayır sadece hayal görüyordu, bu mümkün olamazdı. Sessiz bir kahkaha atıp kendisini rahatlatmaya çalıştı ama içindeki endişeyi, şaşkınlığı, korkuyu ve dehşeti bastıramadı. Ayaklarında hiç derman kalmamıştı, her bir uzvu titriyordu. Kendini güç bela salondaki kanepeye attı, biraz uyursa kendine geleceğini düşündü.

Sakince gözlerini araladı genç adam. Uyumadan önce gördükleri geldi hemen aklına. Yoksa rüya mı görmüştü tam emin değildi. Duvardaki saate baktı önce, gece yarısını çoktan geçmişti, koltukta doğruldu. Başının ağrısı tüm şiddetiyle devam ediyordu.

Yaşadıkları rüya mıydı yoksa gerçek miydi anlamakta zorluk çaktı. Anlamanın tek bir yolu vardı ama bunun için de cesareti yoktu. Ya gerçekse? Ya uyuşturucu yüzünden değilse o gördükleri? Daha fazla dayanamadı, hemen olsun bitsin istedi. Hızla ayağa kalktı ve dış kapıya doğru ilerledi. Evet doğru hatırlıyordu, paketin içinden çıkan ayna orada duruyordu. Ayna gerçektir evet, peki ya gördükleri gerçek miydi? Hayal olduğuna inanmak istedi, temkinli adımlarla aynaya doğru ilerledi. Aynaya tam bir adım kala gözlerini sıkıca kapadı ve aynanın karşısına geçti. Gözlerini açtığı anda o dehşet verici görüntü ile bir kez

daha karşı karşıya kaldı. Aynada gördüğü kendi yansıması değildi. İç organlarını görüyordu aynada. Gerçi organ demeye bin şahit lazımdı, içler acısıydı durumu. Alkol yüzünden sararmış böbrekler, sigara yüzünden kararmış akciğerler ve en kötüsü uyuşturucu kullanımından dolayı karaciğeri berbat durumdaydı. Organlarının hepsi çürümüş gibiydi. Daha fazla bakmak istemedi, gözlerinden yaşlar süzülüyordu, inanmadı kendine, nasıl yapabilmmişti bedenine bu kötülüğü? Hiçbir

şey hissetmemek ve zevk almak için değer miydi kendine bunu yapmaya? Yere çöktü yavaş yavaş, kafasını ellerinin arasına aldı, elleriyle kafasına vurdu. “Ben ne yaptım? Ben ne yaptım kendime?” diye sayıkladı sürekli. Ağlaması şiddetlenmişti, önce hıçkırarak ağlamaya başladı sonra bağırarak ağladı. Onca yılın acısını çıkarmak için ağlıyordu sanki. Yere kapandı, daha çok ağladı. Ağladıkça nefret etti kendinden. Bunca yıl hem kendisine hem çevresine zarar vermişti. Ailesini düşündü önce. Kendisine bunu yapmak için mi uzaklaştırmıştı hepsini kendinden? Evden ayrıldığı o gün canlandı hafızasında. Ağlayan annesini nasıl geride bıraktığını düşündü, kalbine iğne batmış gibi hissetti; babasının ona olan bakışları geldi bu sefer aklına, kalbine bir iğne daha batırdılar. Okulunu, öğretmenlerini, arkadaşlarını düşündü; tüm arkadaşlarıyla bağını kesmişti bir hiç uğruna. Bir iğne daha battı kalbine. Hayır dedi kendi kendine, pes edemezsin, hayatını böyle heba edemezsin. Yorgunluktan, fark etmediği açlığından ve ağlamanın verdiği yorgunlukla oracıkta uyuyakaldı genç adam.

Tam 2 yıl 4 ay geçmişti o evden çıkıp gitmesinin üzerinden. Şimdi ise o eve geri dönmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Bağımlı olduğunu asla kabul etmezdi fakat artık

çok iyi biliyordu, o bu maddelerin hepsine bağımlıydı. Yavaş yavaş hepsinden kurtulmaya da hazırdı. Kimseden yardım almadan kurtulacaktı bağımlılıklarından, sonra bir gün tıpkı eskisi gibi ailesiyle yaşayacaktı. Onu ayakta tutan da buydu zaten, bir gün yeniden ailesi ile beraber huzur içinde yaşamak... Derin bir iç çekti genç adam, kendisine söz vermişti. Artık çok büyük bir umudu vardı, hayatına yeniden başlayacaktı çünkü hiçbir şey için geç değildi. İlk önce yaşadığı evi temizlemek istedi. Sahi, nasıl yaşıyordu o pis evde? İğrenerek temizledi her yeri sonra aynanın karşısına geçti ve uzun uzun inceledi organlarını.

1 Ay Sonra

Düşündüğünden daha zordu bağımlılıklarından kurtulmak. Kendisiyle çok büyük bir iç savaş veriyordu. Bir yanında bağımlı olduğu madde, diğer yanında alkol şişesi, karşısında ise ayna. Bir yudum da olsa içmek, az da olsa kendini rahatlatmak istiyordu. Önce şişeyi eline alıp uzun uzun bakıtı, sonra kafasını yavaşça kaldırıp aynadaki haline... Şişeyi aldığı yere bıraktı. Diğer tara-

fa döndü bu sefer maddeyi eline aldı; aynaya baktı uzun uzun, onu kullanmamak için verdiği savaş aynadaki yansımayı görmesini engelliyordu sanki. Biraz kullansa bir şey olmaz diye düşündü genç adam. Maddeyi gözlerinden yaşlar süzülerek elleri titreye titreye ağzına götürdü. Kalbindeki iğneler biraz daha derine battı.

6 Ay Sonra

Elindeki yeşil kalemle salonunun büyük boş duvarına 183 yazdı genç adam. Tam 183 gündür kendisiyle savaş veriyor, her gün aynadaki yansımasını izliyordu. Kalemi elinden bıraktı ve duvarın tamamını görmek için geri çekildi. Sigara, alkol ve madde kullandığı günleri kırmızı kalemle yazdı, kullanmadığı günler ise yeşil kalemle. Soldan sağa inceledi duvarı. İlk başlarda kırmızıyla dolu olan duvara yavaş yavaş yeşil yazılar hakim oluyordu. Yeşil yazılara baktıkça içindeki umut artıyor ve bir gün ailesini göreceği gerçeği ona çok yardımcı oluyordu.

1 Yıl Sonra

366 yazdı elindeki yeşil kalemle duvara. Tam bir yılı geride bırakmıştı. Derin bir iç çekti. Sayılar ilk duvarı çoktan doldurmuş, ikinci duvara geçmişti bile. Karşısındaki tablola gurur duydu, sigara içmeyi çoktan bırakmıştı hatta aklına bile gelmiyordu sigara içmek. Alkolü de en son 2 ay önce içmişti ve o günden bu yana evine bir damla bile alkol girmemişti. Onu en çok zorlayan uyuşturucuydu. Arada bir aklına geliyor, içmemek için hemen aynanın karşısına geçiyordu.

Elindeki kalemi masanın üzerine bıraktı ve tekrar aynanın karşısına geçti. Akci-

ğerlerindeki değişim inanılır gibi değildi. Karadeliği andıran o siyah ciğerler günbegün yenileniyordu. Böbreklerindeki sarılıklar da yavaş yavaş düzeliyordu. Gülümsedi aynaya karşı, yine aklına o soru geldi: Kim göndermişti ona bu aynayı?

Yapması gereken işler geldi aklına. Kendine düzen kurmuştu, her gece 11 de yatıp sabah 7 de kalkıyor, en az 1 saat temiz hava almaya çıkıyordu. Her gece kitap okuyordu. En sevdiği şeyse çeşit çeşit çiçekleriyle ilgilenmekti. Her gün onlarla sohbet ediyor, hiç üşenmeden hepsine tek tek bakım yapıyordu. Toprakla iç içe olmak ona huzur veriyordu. En büyük hayali de kocaman, çeşit çeşit ağaç ve bitkilerin olduğu bir bahçeye sahip olmaktı zaten. Gerçekleştiremediği bu hayali düşününce kalbindeki iğnelerin acısını hissetti.

En sevdiği çiçeği aldı eline. Manolyası, annesinin en sevdiği çiçektir ve ona gözü gibi bakıyordu. Bir gün annesine hediye etme umuduyla... Henüz açmamış da olsa çiçeğe her baktığında annesinin yüzü geliyordu aklına, onu herkesten ve her şeyden çok özlemiştir. Gözünden akan bir damla yaş çiçeğin yaprağına damladı, yapraktan süzüldü ve toprakla buluştu anne hasretiyle dolu gözyaşı damlası.

1 Yıl 6 Ay Sonra

550 diye fısıldadı genç adam kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. Tam 550 gün film şeridi gibi geçti gözünün önünden. Çok zor şeyler yaşamıştı bu süreçte. Uyuşturucu ataklarını hep tek başına atlatmıştı. Artık iyice azalmışlardı ama yine de eve dönmek için çok erkendi. En az altı ay atak geçirmezse eve dönmeyi düşünebilirdi. Kahvesi-

ni yudumlarken salonun sayılarla dolu üç duvarına baktı. Her gün sıkılmadan izliyor ve eski hayatına dönmenin hayallerini kuruyordu. Ailesinin onu tanıyabileceğinden pek emin değildi. Evden ayrılalı dört yıl olmuştu ve çok büyümüşü, uyuşturucu yüzünden gözlerinin altı mosmordu evden ayrılırken. Şimdi ise yüzü tamamen düzelmışti, her gün sağlıklı beslenmenin çok etkisi olmuştu.

Boş kahve fincanını sehpanın üstüne bırakıp çiçeklerinin yanına gitti. İlk önce manolyasını aldı eline. İki yıl olmuştu onu ekeli ama hala hiç çiçek açmamıştı. Umarım bu yıl çiçek açarsın dostum, dedi çiçeğe. Yılda bir kez çiçek açtığını biliyordu ama yine de hâlâ çiçek açmaması garip bir durumdu. Çiçeğin yaprağını özlemle öpüp yerine geri bıraktı genç adam. O an biraz başı döndü, gözü karardı. Eliyle duvardan destek aldı, madde kullanmayı bıraktıktan sonra ara ara yaşamıştı bu durumu. Ağır adımlarla odasına gidip yatağına yattı.

2 Yıl 2 Ay Sonra

Çalar saatin sesiyle uyandı genç adam. Saat yedi olmuştu ve kendini daha önce hiç böylesine dinç hissetmemişti. Hızla yatağından kalktı ve salona doğru koşmaya başladı. 794 dedi gülerek. Bugün ailesini görecekti. Yeşil kalemını eline aldı ve duvara büyük bir 794 yazdı. Neredeyse 7 aydır hiç atak geçirmemişti. Kendisini çok huzurlu hissediyordu. Arkasını döndü ve aynanın karşısına geçti. Organları iki yıl öncesine göre harika görünüyordu. Sevinçle odasına gitti, akşamdan ütülediği en güzel kıyafetlerini kırıştırmaya özen göstererek giydi. İçinde bayram sabahına uyanan bir çocuğunun mutluluğu vardı. Banyoya gidip özenle saçlarını taradı, şimdi gitmeye hazırı ama önce alışverişe gidip tüm ailesine hediye almak istiyordu. Evden çıkmadan önce hâlâ açmamış olan manolyasını kucağına aldı ve arabasına koydu.

Bir saat süren alışverişin sonunda kahvaltıya yetişebilme umuduyla aceleyle hediyeleri arabaya yerleştirdi genç adam. Bagajın kapağını kapatıp sürücü koltuğına oturdu; kemerini bağladı, yanındaki koltukta duran manolyasına sevinç ve heyecan dolu bir bakış attı ve arabasını çalıştırdı. Arabayı sürerken ailesinin ne tepki vereceğini düşünüp gülümsüyor ve onlara sarıldığını hayal ediyordu. Arabayı evin önüne park etti ve arabadan inmeden eve göz attı. Sanki her şey aynıydı, sanki o an evden ayrıldıktan sonra beş

yıl değil de beş gün geçmiş gibi, aynıydı her şey.

Birazdan eve girip yarım kalan hayatına devam edecekti genç adam. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki elleri buz kesmişti ve çenesi titriyordu. Arabadan indi sakin kalmaya çalışarak. Bagajdan paketleri aldı bir eline sonra da ön koltuktaki annesine verilmeyi bekleyen manolyayı aldı kucağına. Hızlı adımlarla evin kapısına doğru yürümeye başladı. Evin kapısına giden yol, beş yıldan uzun geldi. Kapıya ulaştı, sol elindeki hediyeleri yere bıraktı ve zili çaldı. Kalbinin sesinden zil sesini zor duyuyordu. Sanki beş saniye daha ayakta dursa yere yığılacakmış gibi titriyor ve üşüyordu.

Kapı yavaşça açıldı, nefesini tuttu genç adam. Annesini gördüğü an gözünden düşen yaşlara engel olamadı, hıçkırıklarının arasında “Sana manolya getirdim anne” diyebilirdi sadece. Eli ayağına dolandı, ne yapacağını bilemedi ve elindeki manolyayı annesine verdi. Annesi önce çiçeğe baktı sonra oğluna. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu; “Oğlum” dedi. Gözünden bir damla düştü manolyanın yaprağına. Yapraktan süzüldü ve toprakla buluştu hasret ve mutluluk içeren gözyaşı damlası. Annesi manolyayı kenara koydu ve oğluna sarıldı sıkıca.

İkisinin de gözünden yaşlar akıyor, birbirlerinin kokusunu hasretle içlerine çekiyorlardı. Genç adamın kalbine girmiş iğnelere biri çıktı. O esnada manolya en güzel çiçeğini açtı. Bakınca hasret kokusu gelen beyaz çiçek bir daha hiç solmak istemedi.

Babasını gördü genç adam. Hasret içinde bu sefer babasına sarıldı. Kalbinden bir iğne daha çıktı. Bir hafta sonra bırakıp gittiği arkadaşlarıyla görüştü genç adam. Hepsiyle hasret giderdi, tüm bunlar olurken kalbinden iğnelere tek tek çıkıp gidiyordu.

Şimdi yapması gereken bir iş daha vardı.

Son kez aynaya baktı buruk bir tebessümlle. Onu güzelce paketledi. Araştırıp bulunduğu uyuşturucu bağımlısı bir gencin kapısına bıraktı aynayı isim yazmadan ve kimsenin onu görmediğinden emin olarak ayrıldı oradan genç adam...

SÜMEYYE TOPÇU

**Başarmak, doğru yerden
başlamakla olur.**

Edirne Şehit Yıldız Gürsoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sosyal Medya Hesapları
Bizi Takip Edin...

www.facebook.com/sygekaihl

www.instagram.com/sygekaihl

www.twitter.com/sygekaihl

<https://www.youtube.com/channel/UcKscoZBAkEfzBYmSgDP3X5w/>

WEB SİTEMİZ: <http://ekaihl.meb.k12.tr>